

רצח יהודי בלגיה

מתוך עדותו של מוריס ג., שנעצר ב-3 בספטמבר 1942 בבריסל

הענקנו אמון להבטחה הכתובה – כך נאמר לנו – שהיטלר נתן למלכה, והיא, שהיהודים הבלגים לא יוטרדו, ולכן גם לא ביקשנו להסתתר. בשעה 6:45 נלקחתי מהבית. אמרו לי שאין צורך במטען: מובילים אותי למשרדי הגסטפו בשדרת לואיזה לבדיקת מסמכים פשוטה. בגסטפו פגשתי 250 אנשים, בהם הורי.

במכלן הושיבו אותנו ברכבת ב-19 בחודש. הרכבת יצאה לדרך ב-20. בטרנספורט היו 1,500 בני אדם (לא כולם יהודים מבלגיה). באותו שלב עוד הבדילו בין הבלגים לזרים, והוסיפו למספרם הסידורי את האות B, אך זו היתה הפעם האחרונה שנעשה שיקול כזה, ומכאן ואילך נחשבו גם הם למחוסרי נתינות.

לפני צאתנו לדרך הבטיח לנו מפקד המחנה שפנינו מועדות להולנד. הוא הרגיע את הנשים ההרות בין הנוסעים; הרי לא היה להן לחשוש מנסיעה של כארבע שעות. בהתערבות (Association des Juifs de Belgique) AJB, התאחדות (יהודי בלגיה) שוחררו מהטרנספורט כל הקשישים שגילם מעל 65 שנה [הם הובאו למוסד בסחויט (Scheut)].

הרכבת, ובין יושביה אלכסנדר פינקוס, פרופסור למתמטיקה באוניברסיטת בריסל, נסעה דרך מחוז לימבורג ישר למחנה בירקנאו. היו בה 30 קרונות, בכל אחד מהם כחמישים בני אדם. היו לנו כמה כדי מים, שתי חביות וחבילה אחת של מזון שניתנו לנו על ידי AJB. בין קרון למשנהו עמד איש אס-אס.

ב-22 בחודש, בשעה 17:30, הגענו לבירקנאו. היה עלינו לצאת מהקרונות מצד אחד בלבד. כבר במכלן העמיסו את מטלטלינו על קרון המשא, לאחר שלכל חבילה צורף תג מזהה, שלא תאבד, אך... קרון המשא לא חובר לרכבת היוצאת. בבירקנאו הצטווינו להניח מיד על הארץ את המיטלטלין המועטים שעוד היו בידינו, והנשים הופרדו מהגברים. הן הופרדו שוב לשתי קבוצות. הראשונה, שמנתה כחמישים נשים, הוצעדה ברגל אל המחנה. הקבוצה השנייה, שבה נכללו גם כל הילדים, הועלתה על משאית. איש מנוסעיה לא נראה עוד בחיים. [...]

גם בין הגברים נערכה סלקציה. אנשי האס-אס שאלו באורח ידידותי למדי: 'אתה חולה? עלה על המשאית.' לא ידענו שהמשאיות נוסעות ישר לתאי הגזים. נותרנו 370 גברים, 420 נפשות בסך הכל נותרו חיים. [נכון לאותו יום; מרביתם מתו או נרצחו בהמשך.]

מאוחר יותר דיברתי עם רופא צרפתי שעליו היה מוטל לאסוף את בגדי הקורבנות לפני תאי הגזים. הוא אישר בפני שאכן, המשאיות הביאו את

האנשים מהרכבות ישר לשם. תאי הגזים תוארו כאולמות עם מקלחות. אחרי שהקרבות ננעלו בפנים, עלו אנשי אס-אס עטויים מסכות גז על הגג והטילו אבקה [חומצת ציאניד?] דרך פתח קטן פנימה. ייסורי הגסיסה של הקרבות לא ארכו יותר מעשר דקות.

בתוך סילבן ברכפלד, **החיים במתנה** (ידיעות אחרונות, 2000), ע' 41-42